

ΑΝΤΡΙΟΥ ΛΕΪΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΛΗΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ

ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΙΣΒΟΛΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κεφάλαιο 1

Το απογευματινό φως έμπαινε από το παράθυρο του Τσαρλς Ντότζσον. Μέσα του αιωρούνταν σωματίδια σκόνης, που χόρευαν το ένα γύρω από το άλλο, καθώς τους άλλαζαν διεύθυνση τα ρεύματα του αέρα. Έξω, οι φοιτητές περιφέρονταν στον περίβολο του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης όπου δίδασκε. Μαζί με το φως έφταναν στο δωμάτιο και οι εκλεπτυσμένες φωνές τους.

«Λοιπόν» είπε ο Ντότζσον καθισμένος στην πολυθρόνα του, που ήταν γυρισμένη έτσι ώστε ο Σέρλοκ έβλεπε το προφίλ του. Ήταν γερμένος προς τα πίσω, με τα μάτια του καρφωμένα στο ταβάνι. «Σ...σ...σκέφτηκες καθόλου εκείνη την ακολουθία αριθμών που σου είχα δώσει πριν από κάποιο διάστημα; Αν θυμάμαι καλά, ήταν η 1, 5, 12, 22, 35, 51, 70, 92, 117, 145. Μπορείς να μου π...π...πεις ποια λογική σχέση συνδέει αυτούς τους αριθμούς και τους καθιστά ακολουθία;»

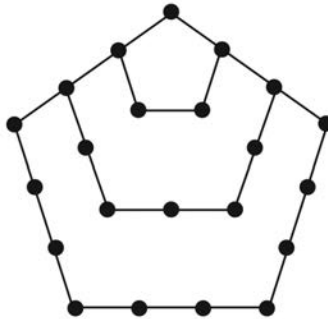
«Μάλιστα» αποκρίθηκε ο Σέρλοκ. «Βρήκα πώς σχηματίζεται η ακολουθία – εν καιρώ».

«Παρακαλώ, διαφώτισέ με».

«Είναι δύσκολο να το περιγράψω, όμως έχει να κάνει με πεντάγωνα».

«Θ...θ...θα μπορούσες ίσως να μου ζωγραφίσεις τη λύση». Ο Νιτόζσον έδειξε έναν μαυροπίνακα, στηριγμένο σε ένα καβαλέτο δίπλα στο τζάκι.

Ο Σέρλοκ σηκώθηκε, πλησίασε τον πίνακα κι έπιασε ένα κομμάτι κιμωλία, προσπαθώντας να σχηματίσει στο μυαλό του το διάγραμμα που του είχε πάρει μήνες να ανακαλύψει. Σχεδίασε γρήγορα και μεθοδικά μια σειρά από σημεία πάνω στον πίνακα και τα ένωσε με γραμμές.

«Το πρώτο σημείο είναι φυσικά το 1» εξήγησε. «Το μικρότερο πεντάγωνο έχει πέντε σημεία, που μας δίνει τον επόμενο αριθμό, το 5. Το αμέσως μεγαλύτερο πεντάγωνο έχει δέκα σημεία, τρία εκ των οποίων είναι κοινά με του πρώτου πενταγώνου. Αν όμως προσθέσω και τα δύο σημεία του πρώτου πενταγώνου που *δεν είναι κοινά* με του δεύτερου, παίρνω τον αριθμό 12. Το τρίτο πεντάγωνο έχει δεκαπέντε

σημεία, εκ των οποίων πέντε είναι κοινά με του πρώτου και δεύτερου πενταγώνου, αν όμως προσθέσω και τα επτά σημεία των δύο μικρότερων πενταγώνων που δεν είναι κοινά, τότε παίρνω τον αριθμό 22 – και ούτω καθεξής».

«Έξοχα» είπε ο Ντότζσον, χτυπώντας τις λεπτές του παλάμες. «Π...π...πες μου τώρα, τι συμπέρανες από αυτό;»

«Συμπέρανα πως μου πήρε υπερβολικά πολύ χρόνο για να το λύσω».

«Ναι, αλλά σε τι *χρησιμεύουν* αυτοί οι π...π... πεντάγωνοι αριθμοί; Τι μ...μ...μας λένε για τον κόσμο; Ποια είναι η *σημασία* τους;»

«Δεν έχω ιδέα» παραδέχθηκε ο Σέρλοκ.

«Αναμενόμενο. Από όσο γνωρίζω, οι πεντάγωνοι αριθμοί δεν έχουν καμία ιδιαίτερη σημασία, αντίθετα μ...μ... με τους αριθμούς της Ακολουθίας Φιμπονάτσι, που μοιάζουν, που εμφανίζονται σε πάμπολλες περιπτώσεις. Ίσως κάποτε ανακαλύψουμε πως έχουν κάποια χρήση και σ...σ...σημασία, ίσως πάλι όχι. Μονάχα ο χρόνος θα το δείξει. Βέβαια, ο μέγας μαθηματικός Λέοναρντ Όιλερ τους χρησιμοποίησε σε μια αρκετά ενδ...δ...διαφέρουσα θεωρητική εργασία, την οποία δημοσίευσε το 1783. Απέδειξε πως το άπειρο γινόμενο $(1-x)(1-x^2)(1-x^3)\dots$ αναπτύσσεται σε άπειρη σ...σ...σειρά, της οποίας οι εκθέτες είναι οι πεντάγωνοι αριθμοί¹. Τι έχεις να πεις γι' αυτό;»

1 $(1-x)(1-x^2)(1-x^3)\dots = 1 - x - x^2 + x^5 + x^7 - x^{12} - x^{15} + x^{22} + \dots$ Οι εκθέτες των x είναι οι γενικευμένοι πεντάγωνοι αριθμοί, γι' αυτό υπάρχουν μέσα και το 2, το 7, το 15 κ.λπ.

«Δεν μπορώ να το χωνέψω» είπε σε ουδέτερο τόνο ο Σέρλοκ.

Ο Ντότζσον είτε δεν αντιλήφθηκε τον σαρκασμό είτε απλά επέλεξε να μη δώσει σημασία.

Το μάθημα συνεχίστηκε γι' άλλη μία ώρα, με θέματα από διάφορους τομείς των μαθηματικών, κι όταν πια έφυγε, ο Σέρλοκ ένιωθε το κεφάλι του να βουίζει. Για να συνέλθει, έκανε έναν μακρύ περίπατο μες στο κρύο, φωτεινό απόγευμα.

Όταν έφτασε στον ξενώνα της κυρίας Μακρίρι, όπου διέμενε όσο βρισκόταν στην Οξφόρδη, βρήκε απ έξω τον Μάτι, καθισμένο στη μάντρα. Στον δρόμο ήταν σταματημένο ένα μαύρο αμαξίδιο. Ο οδηγός του καθόταν στην οροφή διαβάζοντας εφημερίδα, ενώ το άλογο στεκόταν ήρεμο, με τα μάτια του κλειστά, απολαμβάνοντας την ανάπαυλα.

«Έχεις επισκέψεις» είπε ο Μάτι, δείχνοντας το αμαξίδιο με τον αντίχειρά του.

«Το βλέπω» απάντησε ο Σέρλοκ. Πλησίασε στον τροχό που βρισκόταν πιο κοντά στο κράσπεδο του πεζοδρομίου και κοίταξε μέσα από το παράθυρο. Δεν υπήρχε κανείς στο εσωτερικό, όμως τα καθίσματα είχαν βουλιάξει από το βάρος του επιβάτη – κι απ' ό,τι φαινόταν, το βάρος αυτό ήταν μεγάλο.

«Ο αδελφός μου» σχολίασε έκπληκτος. «Ήρθε ο Μάικροφτ».

«Σωστός. Τι... μύρισε τη λοσιόν ξυρίσματος που χρησιμοποιεί;»

«Όχι ακριβώς». Ο Σέρλοκ αποφάσισε να μην εξιγήσει στον Μάτι πως είχε αναγνωρίσει τον αδελφό του από το μέγεθος και το σχήμα των οπισθίων του. «Πού βρίσκεται;»

«Μέσα. Πίνει τσάι με τη γριά κυρία».

«Ο Μάικροφτ όμως απεχθάνεται τα ταξίδια».

«Ρωσία» είπε ο Μάτι, σηκώνοντας τον αντίχειρα. «Ιρλανδία» προσθέτοντας τον δείκτη...

«Εντάξει, κατάλαβα» είπε ο Σέρλοκ. «Εννοούσα όμως πως ταξιδεύει μόνο όταν υπάρχει επιτακτική ανάγκη. Ο Μάικροφτ δεν κάνει κοινωνικές επισκέψεις».

«Εσύ είσαι εξαίρεση. Κάνει ό,τι μπορεί για να 'ναι σίγουρος πως είσαι καλά». Ρούφηξε τη μύτη του και τη σκούπισε με το μανίκι. «Κι εγώ θα 'θελα να 'χα έναν αδερφό».

«Έχεις εμένα» τουθύμισε ο Σέρλοκ. Το βλέμμα του πήγε πάλι στον ξενώνα. «Κανονικά θα έπρεπε να μπω μέσα και να μάθω τι έφερε τον Μάικροφτ εδώ, όμως η εμπειρία έχει δείξει πως εμφανίζεται μόνο όταν υπάρχει κάποιο πρόβλημα ή όταν πρόκειται η ζωή μου να αλλάξει ριζικά. Όπως και να έχει, συνήθως είναι για κακό».

«Δεν μπορείς ν' αποφύγεις τα κακά μαντάτα κάνοντας πως δεν ακούς, χώνοντας τα δάχτυλα στ' αυτιά σου» είπε ο Μάτι πηδώντας από τη μάντρα. «Αν έχω μάθει κάτι στη ζωή μου, είν' αυτό. Όσο πιο γρήγορα τ' ακούσεις τόσο το καλύτερο, σαν να τραβάς επίδεσμο από πληγή».

Ο Σέρλοκ έγνεψε αργά με το κεφάλι. «Καλή συμβουλή».

«Ε, γι' αυτό είναι τ' αδέρφια». Ο Μάτι τού έδωσε μια

φιλική γροθιά στον ώμο. «Μόλις βρεις ευκαιρία, έλα να μου τα πεις και εμένα».

Ο Σέρλοκ τον άρπαξε από το μανίκι. «Τι σε κάνει να πιστεύεις πως εσύ θα τη γλιτώσεις; Αν είναι να ακούσω κακά μαντάτα, σε θέλω στο πλευρό μου».

«Γιατί;» ρώτησε ο Μάτι.

«Εκτός των άλλων, και επειδή γι' αυτό είναι τα αδέρφια».

Οι δυο τους ανέβηκαν τα σκαλοπάτια και μπήκαν μαζί στο σπίτι της κυρίας Μακρίρι.

Ο Σέρλοκ αναγνώρισε αμέσως τη φωνή του αδελφού του από το καθιστικό. Στάθηκε στην πόρτα μαζί με τον Μάτι και ξερόβηξε.

Η πρόταση του Μάικροφτ έμεινε στη μέση, ενώ την ίδια στιγμή εμφανίστηκε και η κυρία Μακρίρι από την κουζίνα. «Α, νεαρέ κύριε Χολμς. Είναι εδώ ο αδελφός σου, ο Μάικροφτ. Τώρα μόλις αναπολούσαμε την εποχή που βρισκόταν κι εκείνος στην Οξφόρδη».

«Έχω ακούσει κάποιες ιστορίες από τότε» σχολίασε ο Σέρλοκ.

«Θα φτιάξω φρέσκο τσάι. Θα σου πρόσφερα και κάποιο κεκάκι, όμως η όρεξη του αδελφού σου έχει παραμείνει αμείωτη, κι έτσι δεν έχει μείνει ούτε ψίχουλο. Θα κοιτάξω να βρω μερικά βουτήματα για εσένα και τον νεαρό Μάθιου. Ξέρω πως, όταν πεινάει αυτός ο κατεργαράκος, είναι ικανός να φάει ολόκληρο άλογο!»

«Μη λέτε τέτοια αν τύχει κι είναι κοντά ο Χάρολντ» μουρμούρισε ο Μάτι. «Τα παίρνει προσωπικά».

«Σας ευχαριστώ» είπε ο Σέρλοκ. Μόλις έφυγε η κυρία Μακρίρι για να φέρει το τσάι και τα βουτήματα, μπήκε στο δωμάτιο.

Ο Μάικροφτ είχε βυθιστεί σε μια άνετη πολυθρόνα δίπλα στο παράθυρο. Ο Σέρλοκ σκέφτηκε πως, όταν ερχόταν η ώρα, πιθανόν να χρειαζόταν ένα σκονί και το άλογο του αμαξά για να τον σηκώσει.

«Α, Σέρλοκ» είπε ο Μάικροφτ. «Γεμίζει η καρδιά μου χαρά που σε ξαναβλέπω... και φυσικά τον νεαρό κύριο Άρνατ, πάντα στο πλευρό σου σαν πανταχού παρούσα σκιά».

«Τι χαμπάρια, κύριε Χολμς;» ρώτησε ευδιάθετα ο Μάτι.

Ο Μάικροφτ έστρεψε το μεγάλο του κεφάλι και κοίταξε τον Σέρλοκ στα μάτια. «Σέρλοκ, υπάρχει κάτι που πρέπει να σου πω και δεν είναι κάτι που λέει κανείς μπροστά σε ξένους, όσο φίλοι κι αν είναι».

«Τον Μάτι τον θεωρώ μέλος της οικογένειας» είπε ο Σέρλοκ. «Θα ήθελα να μείνει εδώ».

«Ας είναι. Καθότι δε βρίσκω άλλον τρόπο να σου το πω, θα μπω κατευθείαν στο θέμα. Μετά λύπης μου πρέπει να σε πληροφορήσω πως η μητέρα μας πέθανε».

Τα λόγια έμοιαζαν να γεμίζουν τον αέρα, σαν τον αντίλαλο κάποιας γιγάντιας καμπάνας. Ο Σέρλοκ προσπάθησε να πάρει ανάσα, όμως για κάποιον λόγο δεν κατάφερε να γεμίσει με αέρα τα πνευμόνια του. Του φάνηκε πως μέχρι και το φως του δωματίου είχε αλλάξει, λες και κάποιο σύννεφο έκρυβε τον ήλιο, βυθίζοντας το σπίτι στη σκιά.

«Πέθανε» επανέλαβε. «Η μητέρα είναι νεκρή;»

«Πράγματι. Αντιλαμβάνομαι πως η είδηση αποτελεί σοκ για εσένα, όπως αποτέλεσε και για εμένα, αλλά...»

«Η μητέρα είναι νεκρή;»

Ο Μάικροφτ αναστέναξε. «Ναι, Σέρλοκ. Πράγματι, έτσι έχουν τα πράγματα. Αν νιώθεις την ανάγκη, δώσε στον εαυτό σου μερικά δευτερόλεπτα για να επεξεργαστεί την πληροφορία».

Ο Σέρλοκ ένιωθε να δοκιμάζει διαφορετικά συναισθήματα, σαν να ήταν ρούχα, για να βρει ποιο ταίριαζε στην περίστασι. Έκπληξι; Θλίψη; Οργή; Αποδοχή; Δεν ήταν σίγουρος πώς έπρεπε να νιώθει εκείνη τη στιγμή. Τα δάχτυλά του είχαν μυρμηγκιάσει κι είχε την αίσθηση πως ταλαντευόταν ελαφρώς. Δεν ένιωθε τα πόδια του. Άνοιξε το στόμα του, μα δεν μπόρεσε να αρθρώσει λέξη. Δεν υπήρχαν λέξεις για να αρθρώσει. Το μυαλό του ήταν κενό.

«Μάθιου» είπε θορυβημένος ο Μάικροφτ «βοήθησε τον Σέρλοκ να κάτσει σε μια καρέκλα».

Ένωσε τα χέρια του Μάτι στους ώμους του, να τον οδηγούν κάπου στο πλάι. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα συνειδητοποίησε πως ήταν καθιστός, παρόλο που δε θυμόταν πώς έγινε αυτό.

«Πώς;» ρώτησε τελικά. «Πότε;»

«Σε ό,τι αφορά το πώς: Γνωρίζεις πως ήταν άρρωστη εδώ και αρκετό καιρό. Έπασχε από φθίση, την ασθένεια που είναι ευρύτερα γνωστή ως φυματίωση. Είναι μια ασθένεια που προσβάλλει τους πνεύμονες. Υπάρχουν διάφορες

προτεινόμενες θεραπείες, όπως ανάπαυση, παραμονή σε σανατόρια, όπου ο αέρας είναι ψυχρός και καθαρός, σε μέρη όπως οι γαλλικές και οι ελβετικές Άλπεις, όμως κατά κανόνα οι θεραπείες αυτές δε φέρνουν αποτέλεσμα. Η ασθένεια εξάντλησε τον οργανισμό της σε βαθμό που δεν είχε πια τη δύναμη να συνεχίσει τον αγώνα. Γινόταν προοδευτικά όλο και πιο αδύναμη, μέχρι που τελικά υπέκυψε». Μιλούσε σιγανά και ο Σέρλοκ διέκρινε στη φωνή του τα ίδια συναισθήματα με τα οποία πάλευε κι ο ίδιος. «Όσο για το *πότε*: Έλαβα ειδοποίηση σήμερα το πρωί πως πέθανε στη διάρκεια της νύχτας. Πήρα αμέσως ένα αμαξίδιο μέχρι το Πάντινγκτον, το τρένο μέχρι την Οξφόρδη κι ένα δεύτερο αμαξίδιο μέχρι εδώ. Δεν ήθελα να το μάθεις με την παραμικρή καθυστέρηση».

«Και τώρα;» ρώτησε χαμηλόφωνα ο Σέρλοκ. Τα συναισθήματα με τα οποία πάλευε μόλις πριν από λίγες στιγμές έμοιαζαν να έχουν στραγγίξει, κάνοντάς τον να νιώθει άδειος, σαν παραλία μετά την άμπωτη: γυμνός, έρημος, γεμάτος σκόρπιες αναμνήσεις, όμοιες με συντρίμια και γυαλισμένα βότσαλα.

«Πρέπει να γυρίσουμε στο πατρικό μας». Ο Μάικροφτ έκανε μια μικρή παύση. «Αφού γίνει η κηδεία, θα πρέπει να τακτοποιήσουμε και τα ιατρικά έξοδα».

Ο Σέρλοκ έγνεψε καταφατικά. «Καταλαβαίνω. Πότε φεύγουμε;»

«Άμεσα». Ο Μάικροφτ έβαλε τα χέρια του στα μπράτσα της πολυθρόνας κι έσπρωξε προς τα κάτω. Πέρα από το

τρίξιμο των ξύλων της πολυθρόνας, δε συνέβη τίποτα. «Θα σου πρότεινα» συνέχισε παίρνοντας μια ανάσα πριν ξαναπροσπαθήσει «να πας και να ετοιμαστείς για το ταξίδι. Θεώρησε πως θα λείψεις για μία περίπου εβδομάδα». Έσπρωξε ξανά τα μπράτσα της πολυθρόνας, όμως το σώμα του και πάλι δεν κουνήθηκε. «Όσο εσύ ετοιμάζεσαι» είπε σταματώντας εκ νέου την προσπάθεια «θα το εκτιμούσα αν ο νεαρός κύριος Άρναιτ πήγαινε έξω κι έφερνε τον οδηγό του αμαξιδίου μου. Πιθανόν να χρειαστώ τη βοήθειά του».

Ζαλισμένος ακόμη, ο Σέρλοκ ανέβηκε τις σκάλες μέχρι το δωμάτιό του και πέταξε βιαστικά μερικά ρούχα μέσα σε μια βαλίτσα, δίχως να προσέχει τι ήταν ή αν ήταν κατάλληλα για το συγκεκριμένο ταξίδι. Μετά από λίγα λεπτά έφτασε στο δωμάτιό του και ο Μάτι. Έμεινε να τον παρακολουθεί αμίλητος. Πριν βγει έξω, ο Σέρλοκ πήρε μαζί και τη θήκη με το βιολί του. Κατέβηκαν τις σκάλες μαζί με τον Μάτι και ο Σέρλοκ αναρωτήθηκε αν θα ξανάβλεπε τον ξενώνα της κυρίας Μακρίρι ή τους άλλους φοιτητές που έμεναν εκεί και είχαν γίνει φίλοι του. Ίσως αυτό το μέρος να γινόταν ακόμα ένας προσωρινός σταθμός στο ταξίδι της ζωής του, όπως το Σχολείο Αρρένων Ντίπνιεν και το σπίτι του θείου Σέρινφορντ.

Ο Μάικροφτ στεκόταν όρθιος στο καθιστικό, ελαφρώς αναψοκοκκινισμένος και ίσιωνε το μπροστινό μέρος του γλέκου του. Η πολυθρόνα δεν ήταν στα καλύτερά της, σαν να είχε μπλέξει σε καβγά. Βλέποντας τη βαλίτσα του Σέρ-

λοκ, έγνεψε επιδοκιμαστικά. «Καλώς. Είμαστε λοιπόν έτοιμοι να φύγουμε».

Ο Σέρλοκ γύρισε κι έτεινε το χέρι του στον Μάτι. «Θα ξαναϊδωθούμε» είπε νιώθοντας έναν κόμπο στον λαιμό. «Δεν ξέρω πού, δεν ξέρω πότε, όμως θα ξαναϊδωθούμε».

Ο Μάτι κοιτούσε το χέρι σαν να μην ήξερε τι να το κάνει, όμως ο Μάικροφτ έσπασε την αμήχανη σιωπή. «Για να είμαι ειλικρινής» άρχισε να λέει «αναρωτιόμουν αν ο νεαρός κύριος Άρναι θα ήταν διατεθειμένος να μας συνοδέψει. Θα ρρώ πως θα έχεις ανάγκη από έναν φίλο, Σέρλοκ, και ο δικός μου χρόνος θα αναλωθεί εν πολλοίς στην κηδεία και στα διάφορα οικογενειακά ζητήματα. Δεν είμαι σίγουρος σε τι κατάσταση βρίσκονται τα οικονομικά της οικογένειας, και πρέπει να βεβαιωθώ πως δεν έχουμε βρεθεί ξαφνικά πένιτες. Θα είναι καλό να έχεις κάποιον να μιλάς».

Ο Σέρλοκ έστρεψε το βλέμμα του στον Μάτι, που έδειχνε εμβρόντητος. «Εγώ; Να 'ρθω μαζί σας εγώ;»

«Αν είσαι διαθέσιμος».

«Πάντα είμαι διαθέσιμος» είπε ο Μάτι. «Ναι, αμέ, θα έρθω, αν το θέλει ο Σέρλοκ». Κοίταξε τον Σέρλοκ παρακλητικά.

«Φυσικά θέλω να έρθεις» είπε ο Σέρλοκ. Σιτράφηκε στον αδελφό του. «Σε ευχαριστώ».

«Οι φίλοι είναι σημαντικοί» είπε σιγανά ο Μάικροφτ. «Είναι κάτι που συνειδητοποίησα από την παντελή τους έλλειψη στη δική μου ζωή. Κύριε Άρναι, δεν πρέπει να μεριμνήσεις για τη φροντίδα του αλόγου σου;»

«Μπα... πλάι στο κανάλι υπάρχουν άνθρωποι που δα-
νείζονται τον Χάρολντ όποτε δεν τον χρειάζομαι. Τον ταΐ-
ζουν, τον προσέχουν και φροντίζουν να 'ναι χαρούμενος.
Μπορεί να μην πάρουν καν είδηση ότι έφυγα». Το πρόσω-
πό του σκυθρώπιασε. «Κρίμα που το λέω, όμως ούτ' ο Χάρ-
ρολντ θα το πάρει είδηση».

«Τα ρούχα σου;»

Ο Μάτι έριξε στον Μάικροφτ ένα παραξενεμένο βλέμ-
μα.

«Αναφερόμουν σε αλλαξιά ρούχων» διευκρίνισε ο Μάι-
κροφτ.

Το βλέμμα του Μάτι δεν άλλαξε.

«Καλά» είπε αναστενάζοντας ο Μάικροφτ. «Μπορούμε
να σου πάρουμε ρούχα όταν φτάσουμε στο πατρικό μας.
Τουλάχιστον θα μεταφέρουμε λιγότερες αποσκευές». Στράφηκε στον Σέρλοκ. «Όσο για τις σπουδές σου στο Πανεπιστήμιο Κράιστ Τσερτς, όσο ιδιόμορφες κι αν είναι, πήρα την πρωτοβουλία να στείλω ένα σημείωμα στον Τσαρλς Ντότζσον, όπου μαζί με τους χαιρετισμούς μου του εξηγώ πώς έχει η κατάσταση. Είμαι βέβαιος πως θα δείξει μεγάλη κατανόηση».

Οι τρεις τους βγήκαν από το σπίτι και πήγαν να επιβι-
βαστούν στο αμαξίδιο. Ο αμαξάς πέταξε τη βαλίτσα του Σέρλοκ στην οροφή, δίπλα στην αποσκευή που βρισκόταν ήδη εκεί.

«Έφερρες βαλίτσα!» παρατήρησε δικτικά ο Σέρλοκ.
«Είπες πως πήρες ένα αμαξίδιο για τον σταθμό Πάντινγκ-

τον αμέσως μόλις το έμαθες, για να ετοιμάσεις τη βάλιτσα όμως, πρέπει να έκανες στάση στα διαμερίσματά σου!»

«Η συνηθισμένη σου οξυδέρκεια εν προκειμένω σε εγκατέλειψε» σχολίασε ο Μάικροφτ. «Το αποδίδω στο σοκ που μόλις υπέστης. Δε σου είπα ψέματα. Φροντίζω να έχω πάντοτε στο γραφείο μου έτοιμες αποσκευές με καθαρά ρούχα και είδη προσωπικής υγιεινής, σε περίπτωση που χρειαστεί να ταξιδέψω εσπευσμένα».

«Μα αφού δε σας αρέσουν τα ταξίδια» παρατήρησε ο Μάτι.

«Αυτό δεν έχει καμία σημασία. Κατά κανόνα, οι εταιρείες δεν επιθυμούν ούτε περιμένουν να καούν τα γραφεία τους, όμως τα ασφαλίζουν για την περίπτωση φωτιάς. Πράγματι, δε μου αρέσει να ταξιδεύω, όμως μερικές φορές είναι επιτακτική ανάγκη να το κάνω και μάλιστα άμεσα, όπως στην προκειμένη περίπτωση».

Καθώς το αμαξίδιο απομακρυνόταν από το πεζοδρόμιο, ο Σέρλοκ κοίταξε πίσω, μέσα από το παράθυρο. Η κυρία Μακρίρι στεκόταν στο κατώφλι του σπιτιού της. Έμοιαζε να τους χαιρετάει κουνώντας το χέρι της, όμως τα μάτια του Σέρλοκ είχαν γεμίσει ξαφνικά κι απρόσμενα με δάκρυα, κι έτσι δεν ήταν σίγουρος.

Η διαδρομή μέχρι τον σταθμό της Οξφόρδης ήταν σύντομη, όμως είχαν μια ώρα αναμονής μέχρι να πάρουν το τρένο, οπότε ο Μάικροφτ τους κέρασε τσάι με κεκάκια στην τοπική τσαγεριά. Χρειάστηκαν μερικά λεπτά μέχρι να φέρει η σερβιτόρα την παραγγελία τους, μόλις όμως

την έφερε, ο Μάτι μπουκώσε το στόμα του με κέικ. Ο Σέρλοκ, αντίθετα, διαπίστωσε πως η όρεξή του τον είχε εγκαταλείψει. Μόλις ο Μάτι τέλειωσε το κέικ του, ο Σέρλοκ τον παρότρυνε αμίλητος να φάει και το δικό του.

«Η αδελφή μας πώς είναι;» ρώτησε ξαφνικά. «Πώς έχει πάρει το γεγονός;»

«Η πνευματική της κατάσταση είναι εύθραυστη» βρυχήθηκε ο Μάικροφτ, που είχε φάει δύο κέικ. «Μερικές φορές έχει επίγνωση του τι συμβαίνει γύρω της και άλλες φορές μοιάζει να ζει στον δικό της κόσμο. Ό,τι κόσμος κι αν είναι αυτός όμως, έχω την αίσθηση πως είναι πιο ευχάριστος από αυτόν στον οποίο ζούμε οι υπόλοιποι». Έκανε μια σύντομη παύση. «Έχει υποπέσει στην αντίληψή μου πως έχει κάποιον επίδοξο μνηστήρα, κάποιον άνδρα τον οποίο γνώρισε και ο οποίος είναι κατά τα φαινόμενα ρομαντικά διακείμενος απέναντί της. Πριν επιστρέψουμε, σκοπεύω να τον συναντήσω και να εξετάσω το ποιόν του».

«Η Έμα σε ρομαντική σχέση;» Ο Σέρλοκ έφερε στο μυαλό του την εικόνα της αδελφής του, ενός χλωμού κοριτσιού που έμοιαζε να περιπλανιέται μες στο σπίτι σαν στοιχειό, δίχως να μιλάει σε κανέναν, βυθισμένη στις δικές της σκέψεις. Ήταν μικρότερη στην ηλικία από τον Μάικροφτ, αλλά μεγαλύτερη από τον Σέρλοκ και φαίνεται πως είχε κληρονομήσει τόσο την εύθραυστη σωματική υγεία της μητέρας τους όσο και την εύθραυστη πνευματική υγεία του πατέρα τους.

«Αναλογίζεσαι τα προβλήματα του πατέρα μας» παρα-

τήρησε ο Μάικροφτ «καθώς και το γεγονός πως φαίνεται να τα έχει κληρονομήσει η αδελφή μας».

Ο Σέρλοκ έμεινε εμβρόντητος. Κανονικά δε θα έπρεπε, γιατί είχε ξαναδεί τον αδελφό του να επιδεικνύει τις εκπληκτικές αναλυτικές του ικανότητες, όμως αυτή τη φορά ήταν ο ίδιος το αντικείμενό τους. «Πώς το κατάλαβες;»

«Πραγματικά αυτό σκεφτόσουν τώρα δα;» ρώτησε συνεπαρμένος ο Μάτι.

«Ναι».

Ο Μάτι κοίταξε καχύποπτα τον Μάικροφτ. «Τότε διάβασε το μυαλό σου. Πάντα υποπτευόμουν πως μπορούσε να το κάνει. Είναι μια απ' τις Σκοτεινές Τέχνες – έτσι τις λένε».

«Δε διάβασα το μυαλό του» είπε ο Μάικροφτ κουνώντας το μεγάλο του κεφάλι. «Ήταν απλά αποτέλεσμα παρατήρησης. Βλέπεις τη σερβιτόρα εκεί, στον πάγκο; Έχει περίπου την ίδια ηλικία με την αδελφή μας. Όταν ο Σέρλοκ αναφέρθηκε στην Έμα, το βλέμμα του πήγε ασυναίσθητα στη σερβιτόρα. Προφανώς σκεφτόταν την αδελφή μας και στο μυαλό του η κοπέλα πήρε νοερά τη θέση της. Έπειτα το βλέμμα του στράφηκε στα πιάτα και τα φλιτζάνια στο τραπέζι, παρατηρώντας αναμφίβολα το γεγονός πως η κοπέλα δεν έκανε το παραμικρό λάθος στην παραγγελία μας, ενώ η Έμα είτε θα την είχε ξεχάσει είτε θα είχε φέρει τα λάθος κέικ, ή μπορεί ακόμα και να έχυne το τσάι. Ύστερα το βλέμμα του Σέρλοκ στράφηκε σε εμένα και στη δική του αντανάκλαση στο τζάμι της τσαγερίας. Κατέληξα πως αναλογιζόταν τις διαφορές μεταξύ των δύο μας και της

αδελφής μας. Συγκεκριμένα, παρατήρησα πως συνέκρινε ασυναίσθητα το χέρι του με το δικό μου – έχουμε κι οι δύο σχετικά μακριά δάχτυλα, κάτι το οποίο κληρονομήσαμε από τη μητέρα μας. Παρεμπιπτόντως, η μητέρα μας ήταν εξαιρετική στο πιάνο, όσο και στο κέντημα. Τελικά, ο Σέρλοκ έριξε μια φευγαλέα ματιά έξω, στον φύλακα του σταθμού, του οποίου η στολή έφερε στον νου του τη στρατιωτική στολή του πατέρα μας, κι έπειτα έστρεψε τα μάτια στον ουρανό, όπου, σύμφωνα με τη χριστιανική Εκκλησία, βρίσκεται ο παράδεισος. Ήταν πολύ απλό να ακολουθήσω τα λογικά βήματα, για να συμπεράνω πως η σκέψη του είχε πάει στους γονείς μας και πως ο καθένας μας είχε κληρονομήσει από εκείνους κάτι διαφορετικό».

«Απίστευτο» ψιθύρισε ο Μάτι.

«Κοινότοπο» είπε αδιάφορα ο Μάικροφτ. «Στοιχειώδεις, θα έλεγα».

«Δεν καθίσαμε ποτέ να συζητήσουμε για τα προβλήματα του πατέρα» είπε ο Σέρλοκ κοιτάζοντας τον αδελφό του. «Θα γνωρίζεις, φαντάζομαι, πως μου μίλησαν γι' αυτά ο θεός Σέρινφορντ και η θεία Άννα».

«Ο θεός Σέρινφορντ μου είχε γράψει τότε και με είχε ενημερώσει σχετικά. Αποφάσισα πως, αν είχες την ανάγκη να μιλήσεις γι' αυτό, θα το έκανες δίχως να θίξω εγώ το ζήτημα». Έριξε ένα βλέμμα στον Μάτι. «Γνωρίζω επίσης πως στην εν λόγω συζήτηση ήταν παρών ο νεαρός κύριος Άρνατ, και θέλω να ελπίζω πως θα κρατήσει ό,τι άκουσε για τον εαυτό του».

Ο Μάτι έγνεψε σοβαρά με το κεφάλι.

«Ο πατέρας είναι περίπλοκος άνθρωπος» συνέχισε ο Μάικροφτ. «Εσένα πιθανώς να σε προστάτεψαν από τις απότομες αλλαγές στο θυμικό του, όμως εγώ τις βίωσα από πρώτο χέρι. Υπήρχαν φορές που κλεινόταν στο γραφείο του για μέρες, με το βλέμμα καρφωμένο στο κενό, και άλλες φορές που ξαφνικά αποφάσιζε, τρεις η ώρα το πρωί, να αλλάξει θέση σε όλους τους πίνακες του σπιτιού. Ο χρόνος που πέρασε στο...» –προς στιγμήν δίστασε– «...φρενοκομείο τον ωφέλησε, παραμένει όμως πάντοτε εκκεντρικός. Ευτυχώς έχει επλέξει μια από τις τέσσερις σταδιοδρομίες όπου, όταν είναι κανείς ικανός, η εκκεντρικότητα είναι ανεκτή ή επιβραβεύεται: αυτή του αξιωματικού στον Βρετανικό Στρατό. Οι άλλες τρεις είναι φυσικά αυτή του ιερέα, του ηθοποιού και του ακαδημαϊκού».

«Ενδιαφέρουσα η επιλογή του θείου Σέρινφορντ να γράφει κηρύγματα για εφημέριους σε ολόκληρη τη χώρα» παρατήρησε ο Σέρλοκ. «Δεν προσχώρησε ποτέ στην Εκκλησία, αλλά έφτασε ακριβώς ένα βήμα πριν. Υποπτεύομαι πως το μυαλό του έμοιαζε περισσότερο με του πατέρα από όσο θα ήταν διατεθειμένος να παραδεχτεί».

«Είναι επίσης άξιο αναφοράς το ότι *εσύ* παίζεις βιολί κι έχεις επιδείξει ζωηρό ενδιαφέρον για τη ζωή του ηθοποιού» του πέταξε αμέσως ο Μάικροφτ. «Εγώ αποτελώ φυσικά την εξαίρεση – δεν είμαι ούτε προγυμναστής ούτε καθηγητής».

«Ο Τσαρλς Ντότζσον όμως μου είπε πως έβλεπε σε εσένα όλα τα στοιχεία ενός εξαιρετικού ακαδημαϊκού και τον

στενοχώρησε, όσο και τον εξέπληξε, το γεγονός πως αποφάσεις να εργαστείς για την κυβέρνηση» του ανταπάντησε ο Σέρλοκ.

«Τώρα που το σκέφτομαι» τους διέκοψε ο Μάτι «δεν έχω ιδέα πού βρίσκεται το πατρικό σας».

«Στο Σάσεξ» του απάντησε ο Μάικροφτ. «Σε μια μικρή πόλη ονόματι Άρουντελ. Η οικογένεια Χολμς έχει μια έπαυλη λίγα χιλιόμετρα έξω από την πόλη». Έλεγε το ρολόι του. «Το ταξίδι θα μας πάρει γύρω στις τρεις ώρες και θα πρέπει να αλλάξουμε αρκετές φορές τρένα, πράγμα που μου θυμίζει...» Έψαξε τις τσέπες του και τελικά έβγαλε από μία έναν φάκελο. «Αυτό ήρθε πριν από μερικές μέρες. Είναι από τον πατέρα – από την Ινδία. Σκέφτηκα πως θα ήθελες να το διαβάσεις».

Ο Μάικροφτ ακούμπησε τον φάκελο στο τραπέζι. Ο Σέρλοκ έμεινε να τον κοιτάζει, τον γνώριμο γραφικό χαρακτήρα στο μπροστινό μέρος, τα παράξενα ινδικά γραμματόσημα που τον κοσμούσαν, τους διάφορους λεκέδες και τα τσαλακώματα που είχε αποκτήσει μέχρι να φτάσει στα χέρια τους. Έκανε τότε μια φρική σκέψη.

«Ο πατέρας δεν το ξέρει» ψιθύρισε.

«Απάντησα στο γράμμα του» είπε εξίσου χαμηλόφωνα ο Μάικροφτ «και του ανακοίνωσα το θλιβερό γεγονός». Έκανε μια παύση. «Έγραψα επίσης μια ξεχωριστή επιστολή στον διοικητή του, γνωστοποιώντας του το πένθος της οικογένειας και ζητώντας να έχει τον νου του στον πατέρα, για να βεβαιωθεί πως... αντιμετωπίζει ψύχραιμα τα

νέα. Δεν τρέφω μεγάλες ελπίδες για την πνευματική του ευστάθεια, δεδομένων του πόσο μακριά βρίσκεται από την πατρίδα και των στερήσεων που υφίσταται ο Βρετανικός Στρατός στην Ινδία».

Αγαπημένοι μου Τιοι,

Μια από τις υποχρεώσεις ενός πατέρα είναι να κληροδοτήσει στους απογόνους του τη σοφία που έχει αποκτήσει στη διάρκεια της παραμονής του επί Γης. Δυστυχώς, δεδομένου πως την παρούσα στιγμή βρίσκομαι περίγυρος χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά σας και το πιθανότερο είναι να παραμείνω στην τρέχουσα γεωγραφική μου τοποθεσία για αρκετό καιρό ακόμη, αδυνατώ να το πράξω. Κατά την παραμονή μου εδώ, έχω περάσει μεγάλο μέρος του ελεύθερου χρόνου που διαθέτω στήβοντας το μυαλό μου εις αναζήτηση πολύτιμων φιλοσοφικών φηγημάτων που μπορεί να σας φανούν χρήσιμα. Ωστόσο, δεν κατάφερα να εντοπίσω τίποτα το οποίο δεν έχετε (το δίχως αλληλο) ήδη βρει στον Πλάτωνα, τον Σωκράτη και τις σελίδες του περιοδικού Punch². Επομένως, το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να σας δώσω μια γεύση από το περιβάλλον, τους

2 Σατιρικό, χιουμοριστικό περιοδικό του οποίου η πρώτη κυκλοφορία διήρκεσε από το 1841 μέχρι το 1992 και γνώρισε τη μεγαλύτερη ακμή του τη δεκαετία του 1940. Την εποχή του Σέρλοκ Χολμς είχε πλέον σταθερή παρουσία σε όλα τα σαλόνια της καλής κοινωνίας, λόγω του εξαιρετικά ευφυσού, πλην μετρημένου χιούμορ του. Είναι επίσης το περιοδικό που καθιέρωσε τη σύγχρονη έννοια του όρου «cartoon» ως εικονογραφημένο ευθυμογράφημα.

ανθρώπους και τα γεγονότα εδώ στην Ινδία – μια χώρα τόσο διαφορετική από την αγαπημένη μας Αγγλία, την οποία οικειροίμαι κάθε βράδυ.

Στα προηγούμενα γράμματά μου θυμάμαι να σας γράφω σχετικά με το τοπίο αυτής της παράξενης χώρας: τις μεγάλες, επίπεδες πεδιάδες, τους λόφους, τα ποτάμια και τις μικρές πόλεις. Θυμάμαι επίσης να σας γράφω αναφορικά με τον καιρό, ο οποίος είναι απλά είτε αφόρητα ζεστός είτε αφόρητα υγρό και ζεστό. Θαρρώ, επίσης, πως σας έχω δώσει μια ιδέα για τους διαφορετικούς ανθρώπους που αποκαλούν πατρίδα τους αυτή τη χώρα. Αυτό που πιθανόν να έχω παραλείψει είναι μια απόπειρα να σας εκθέσω την εδώ καθημερινότητά μου. Μπορεί να σας έχει δοθεί η εκτίπωση πως, όντας αξιωματικός του Βρετανικού Στρατού, βρισκόμαι διαρκώς σε εμπόλεμες καταστάσεις. Ενδεχομένως να ανησυχείτε για εμένα. Μπορώ να σας διαβεβαιώσω πως περνώ πολύ περισσότερο καιρό γυαλίζοντας τα μπρούντζινα κομμάτια, τη ζώνη και τις μπότες μου, παρά πολεμώντας, και ότι διατρέχω μεγαλύτερο κίνδυνο από τις ασθένειες και τα δαγκώματα των φιδιών, παρά από κάποια σφαίρα ή μαχαίρι.

Υποθέτω πως θα έπρεπε να σας πω μερικά λόγια για την αυστηρή ιεραρχία αυτής της κοινωνίας, εκτιμώντας φυσικά την κοινωνία των Αγγλων που κατοικούν εδώ στην Ινδία και όχι των ίδιων των Ινδών (παρόλο που οι μεν φαίνεται πως έχουν υποθετήσει μερικές αναλήψεις των δε). Εδώ, τα μέλη της κοινωνικής αρόκρεμας αποκαλούνται Βραχμάνοι

– μια λέξη που έχουν δανειστεί από τους Ινδούς, οι οποίοι έχουν εδώ και χιλιάδες χρόνια ένα αυστηρά καθιερωμένο σύστημα από κάστες. Όπως και στις κάστες, έτσι και τα μέλη των δικών μας τάξεων συγχρωτίζονται με τους ομότιμους τους – κανείς δεν έχει επαφές έξω από τα στενά όρια της κοινωνικής του τάξης. Αν κάποιος επιχειρήσει κάτι τέτοιο, του γίνεται επίσημη αναφορά και υφίσταται πειθαρχική ποινή. Αν επιμένει, δε, είναι καθ' όλη πιθανό να σταλεί ατιμασμένος πίσω στην πατρίδα. Οι Βραχμάνοι είναι τα μέλη του Ινδικού Κυβερνητικού Σώματος³, εκείνοι που διοικούν ουσιαστικά τη χώρα. Ακριβώς κάτω από αυτούς βρίσκονται οι ημι-Βραχμάνοι, τα μέλη των υπόλοιπων κυβερνητικών υπηρεσιών, όπως η Δασονομία και η Αστυνομία. Από κάτω τους βρίσκεται ο στρατός, όπου εντάσσονται κι εγώ. Κάτω από τον στρατό βρίσκονται οι επιχειρηματίες, εκείνοι που κάνουν μαζικό εμπόριο, και κάτω από αυτούς οι μικρόμποροι, άνθρωποι που εγγάζονται σε τοπικά καταστήματα και άγριοι συναφείς. Στα χαμηλότερα κλιμάκια αυτής της κοινωνικής ιεραρχίας βρίσκει κανείς τους χειρώνακτες και στο τέλος βρίσκονται Άγγλοι πολίτες που έχουν επιλέξει, για όποιον λόγο, να μετακομίσουν μόνιμα στην Ινδία για να ξεκινήσουν μια καινούρια ζωή.

Ο Σέρλοκ σκέφτηκε πως δεν απείχε πολύ από την κοινωνική διαστρωμάτωση της εγχώριας βρετανικής κοινω-

3 Κατ' ουσίαν, η αποικιακή κυβέρνηση της Βρετανίας στην Ινδία.

νίας. Ακόμα και στο παλιό του σχολείο, το Σχολείο Αρρέων Ντίπντεν, υπήρχε σαφής διαχωρισμός μεταξύ των αγοριών που προέρχονταν από αριστοκρατικές οικογένειες, των αγοριών με πατέρα στρατιωτικό, επιχειρηματία ή μικρέμπορο.

Δεδομένου πως κάθε μέλος κλημακίου της αγγλικής κοινωνίας στην Ινδία σωματωσφύρεται αποκλειστικά με τους ομοίους του, δεν έχω τη δυνατότητα να συνομιλήσω με Βραχμάνους, ημι-Βραχμάνους ή μέλη της τάξης των εμπόρων, εκτός αν συντρέχει εργασιακός λόγος. Περίω μεγάλου μέρους του χρόνου μου στον στρατιωτισμό – έτσι αποκαλείται η στρατιωτική βάση όπου είναι σταθμευμένο το σύνταγμα μας. Ένα μεγάλο κομμάτι της ζωής μας εδώ αναλύεται σε παρελάσεις, πράγμα που την καθιστά όχι απλά πολύ προβλέψιμη, απλά και εξαιρετικά βαρετή. Για παράδειγμα, πριν από έναν περίπου μήνα, κάποιος στρατιώτης μετέφερε ένα πιάτο φαΐ από την τραπέζια στον στρατιώτη του κι ένα χεράκι όρμησε από τον ουρανό, άρπαξε ένα κομμάτι κρέας με το ράμφος του και πέταξε μακριά. Ακόμη γι' αυτό μιλάμε – για να καταλάβετε σε τι βαθμό πηλήτουμε.

Τα πιο σημαίνοντα γεγονότα της ζωής μας στον στρατιωτισμό είναι τα επίσημα δείπνα. Το φαγητό εδώ δεν είναι άξιο μνείας, γι' αυτό και δε σας έχω γράψει γι' αυτό στα προηγούμενα γράμματά μου. Δεδομένης της τρομακτικής ζέστης και της διαρκούς παρουσίας διαφόρων ασθενειών,

όταν σφάζεται ένα ζώο, το κρέας του πρέπει να καταναλωθεί άμεσα, αλλιώς χαλάει. Το ίδιο το κρέας είναι πάντοτε σκληρό – σκληρό κοτόπουλο, σκληρό αρνί και μερικές φορές (παρόλο που προκαλεί θυμό στους κτόπιους) σκληρό βοδινό. Οι κτόπιοι που ασπάζονται την ινδουιστική θρησκεία λατρεύουν τις αγελάδες ως ιερά ζώα και προσβάλλονται όταν τις τρώμε. Το κρέας μαγειρεύεται συνήθως με «κάρυ», που σημαίνει με πολλή καυτερά μπαχαρικά, πράγμα που βοηθά να το καταστήσει πιο εύπεπτο.

Τα επίσημα στρατιωτικά δείπνα αποτελούνται από επτά ή οκτώ διαφορετικά πιάτα και για να παραστούμε οφείλουμε φυσικά να είμαστε ντυμένοι επίσημα – φράκκο, πουκάμισο με τζλαστρόν, σκληρό κοιλάρο και μανσέτες, καθώς και λευκό χιλέκο. Το τυπικό αυτό διατηρείται ακόμα και σε περίπτωση περιπολίας έξω από τον στρατιωτισμό. Έχω δει άνδρες να καταστάνουν για δείπνο στις ερημιές, καβάλα σε καμήλες⁴, φορώντας ωστόσο επίσημη ενδυμασία. Όταν βρισκόμαστε στον στρατιωτισμό, ο απαράβατος κανόνας είναι πως κανείς δεν επιτρέπεται να σηκωθεί από το τραπέζι πριν τον εκάστοτε συνταγματάρχη, πράγμα που σημαίνει πως, αν προηγουμένως καταναλώθηκε μεγάλη ποσότητα κρασιού, όλο και περισσότεροι άνδρες στο τραπέζι νιώθουν προσδευτικά πιο άβολα!

Σήμερα που γράφω αυτές τις λέξεις είναι ημέρα Κυ-

4 Όχι μόνο υπάρχουν καμήλες στην Ινδία, αλλά στη διάρκεια του Α΄ και του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ο βρετανικός στρατός είχε εκεί ειδικό σώμα, το Bikaner Camel Corps.

ριακή. Ο ανεγλήτος ήλιος που μας τσουρουφρίζει δεν έχει ανατείλει ακόμη εκεί που είστε και όταν ανατείλει εκεί, εδών θα είναι ήδη νύχτα. Σήμερα το πρωί παρέστην στην κυριακάτικη λειτουργία, όπως και το υπόλοιπο στρατεύμα. Η λειτουργία γίνεται όπως ακριβώς θα γινόταν και στην Αγγλία και μερικές φορές, καθώς είμαστε όλοι μαζεμένοι και φέβνουμε ή προσευχόμαστε, μπορούμε να φανταστούμε πως δε βρισκόμαστε στην Ίνδια, αλλιά πίσω στην πατρίδα, στο Αθλητεροσο ίωσ. Μπορεί να ήταν πιο εύκοφο να το φανταστούμε αν οι πέρες της εκκλησίας δεν έκαυζαν, αν τα έντομα δε βούζζαν γύρω από τα κεράγια μας και αν τα στασιόδια δεν είχαν εσοχές για να ακουμπάμε τα τουφέκια μας. Ναι, παίρνομε μαζί μας τα τουφέκια στην εκκλησία. Αναρωτιέμαι τι θα σκερτόσαν ο Ίησοός, εκείνος που εδωξε τους αργυραμοιβούς⁵ μέσα από τον ναό.

Αναφέρθηκα πρωτίτερα στον καιρό, ο οποίος είναι είτε αφόρητα ζεστός είτε αφόρητα υγρός και ζεστός. Ονειρευόμαστε κρύο και χιόνι. Η υπερβολική ζέστη αυτής της χώρας αποτρελεί πηγή πολλών προβλημάτων, δύο εκ των οποίων είναι τα έντομα και οι ασθένειες. Σε ό,τι αφορά τις ασθένειες, θα μπορούσα πλέον να γράψω βιβλίο επί του θέματος, όμως αρκεί να σας δώσω το ακόλουθο παράδειγμα: Υπάρχει μια

5 Την εποχή του περιστατικού, όπως αυτό περιγράφεται στα Ευαγγέλια, οι προσκυνητές έπρεπε να αλλάξουν τα συνήθη ελληνικά ή ρωμαϊκά νομίσματα με εβραϊκά ή νομίσματα της Τύρου, τα μόνα που γίνονταν δεκτά για αγορά θυσιαστήριων ζώων μέσα στον ναό. Οι αργυραμοιβοί έκαναν αυτή τη δουλειά, κερδίζοντας φυσικά από τη διαφορά στο συνάλλαγμα.

πάθηση που λέγεται «κεχριά»⁶, η οποία ίσως να μην ακούγεται πολύ φοβερή, όμως στην πραγματικότητα σημαίνει πως το δέρμα καλύπτεται τόσο πυκνά με εξανθήματα που προκαλούν φαγούρα, ώστε δε χωράει να περάσει ούτε βελόνα ανάμεσα τους. Έχω δει έναν άνδρα να ξεκινάει το δείπνο έχοντας ελαφριά φαγούρα και μέχρι το τέλος της βραδιάς να ζίνει με τέτοια μαγιά το πιχούλι και τον ραιμό του, ώστε να βγάζει αίμα. Αναφορικά με τα έντομα, τα κρούσματα είναι περιοδικά. Έν μια εβδομάδα βρίσκουμε παντού βρομούσες – στα σεντόνια, στη βούπα, ακόμα και στα μελανοδοχεία μας. Είναι μάλλον αβλαβείς, εκτός αν τις ριώσεις, οπότε βγάζουν μια φοβερή μυρωδιά. Την επόμενη εβδομάδα οι βρομούσες έχουν εξαφανιστεί, αηλιά τη θέση τους έχουν πάρει οι σκόροι της γιούτας⁷. Αν κάνεις το λάθος να τους τινάζεις μακριά όταν κάθονται στο χέρι σου, εκκρίνουν κάποιο χημικό που προκαλεί εγκαύματα.

Ο τόπος αυτός αποκαλείται «η γη του ξαφνικού θανάτου», όμως υπάρχουν φορές που αναρωτιέμαι μήπως ο θάνατος είναι προτιμότερος από το να ζει κανείς σε μια

-
- 6 «Prickly heat» στο πρωτότυπο. Είναι η λεγόμενη κεχριώδης ερυθρίαση, με τη λατινική ονομασία Miliaria rubra, η οποία οφείλεται στο φράξιμο των ιδρωτοποιών αδένων λόγω υπερβολικής ζέστης και υγρασίας. Είναι κάτι που μπορεί να συμβεί και στις μέρες μας και η αντιμετώπιση είναι να μένει κανείς δροσερός, φορώντας φαρδιά ρούχα. Στην προκειμένη περίπτωση, όμως, τα πράγματα μπορούσαν να γίνουν πολύ σοβαρά.
- 7 Πρακτικά μπορεί να αναφέρεται σε ένα από τα πολλά είδη σκόρου που ζουν στις ινδικές φυτείες γιούτας (είδος φυτού που χρησιμοποιείται για την κατασκευή ινών, καθώς και στη μαγειρική).

κατάσταση διαρκούς δυσφορίας, πόνου, ανίας και ταλαιπωρίας.

Πρέπει να σταματήσω να γράφω, ειδικά μπορεί να πω πράγματα που πιθανώς είναι καλύτερα να κρατήσω για τον εαυτό μου. Σας παρακαλώ να μου γράψετε – το μόνο που συνεπεί τα λογικά μου είναι τα γράμματα που λαμβάνω από εσάς, τη μητέρα και την αδελφή σας.

*Δικός σας με αγάπη,
Ο πατέρας σας,
Σίγκερ Χολμς*

Ο Σέρλοκ τέλειωσε την ανάγνωση του γράμματος, έπειτα το δίπλωσε με μεγάλη προσοχή και το ξανάδωσε στον Μάικροφτ δίχως να πει κουβέντα. Δεν υπήρχε λόγος να πουν σιδήποτε. Τα λόγια του καθιστούσαν σαφές πως η πνευματική υγεία του πατέρα τους όσο παρέμενε στην Ινδία χειροτέρευε. Όσο επώδυνο κι αν ήταν για τον Σέρλοκ, τι θα συνέβαινε στον πατέρα τους αν ανακάλυπτε πως η σύζυγός του είχε πεθάνει εν τη απουσία του;

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Νομίζετε πως τον ξέρετε; Κάνετε λάθος.

ΑΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΜΙΑ ΑΣΥΓΧΩΡΗΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Η μητέρα του Σέρλοκ έχει μόλις πεθάνει, ο πατέρας του παραμένει εξαφανισμένος στην Ινδία κι η αδελφή του συμπεριφέρεται αλλόκοτα. Η οικογένεια Χολμς μοιάζει έτοιμη να διαλυθεί κι ούτε καν ο αδελφός του ο Μάικροφτ δε φαίνεται ικανός να το αποτρέψει. Την ώρα που ο Σέρλοκ ανησυχεί για όλα αυτά, ένας άνδρας που μένει στην περιοχή εξαφανίζεται μέσα στο ίδιο του το σπίτι, την ημέρα που έχουν πάει να τον επισκεφτούν ο Σέρλοκ κι ο Μάικροφτ. Πού χάθηκε, και πώς συνδέεται η εξαφάνισή του με τη διάνοιξη μιας τεράστιας δώρυγας στην Αίγυπτο; Η απάντηση θα ταρακουνήσει ολόκληρο τον κόσμο και θα φέρει την οικογένεια Χολμς στο χείλος της καταστροφής.

Το **8ο βιβλίο** της συναρπαστικής σειράς που για πρώτη φορά έρχεται να ρίξει φως στα εφηβικά χρόνια του διάσημου ντετέκτιβ. Πώς ήταν ως έφηβος; Πού πήγε σχολείο και ποιοι ήταν οι φίλοι του; Πού και πότε απέκτησε τις διάσημες ικανότητές του; Τι τον φόβιζε και ποια ήταν η πρώτη του αγάπη;

ISBN: 978-618-03-0476-3

9 786180 304763

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80476